

סיפור קורות חיים – נפתלי ברגר / תיעדו: יהודית זוסמן ורוני שרון

נולדתי בשנת 1928 בוולקיסבלוש בקרפטים, מזרחה ממונקאצ', שהיה אז שייך לצ'כיה.

ב- 1938 האזור חזר להונגריה.

בילדותי גדלתי בבית מאד ציוני ואבא שלח אותי לבית ספר יסודי, עברי פרטי, בכוונה שההמשך יהיה בגימנסיה העברית במונקאצ'.

הספקתי להיבחן לגימנסיה ב- 1944.

הקהילה הכינה את עצמה לעלות בבוא הזמן לישראל. אבא קשר

קשרים עם ד"ר חיים קוגל, מנהל הגימנסיה העברית במונקאצ'.

כשהתחילו לשלוח יהודים לעבודות כפייה למזרח אירופה,

משפחתו של חיים קוגל עברה לגור אלינו.

ב – 1944 התחילו בעיות שהיו קשורות למצב הפוליטי ולימודי בגימנסיה בוטלו. באותה שנה,

אחרי פסח, הקימו את הגטו וכולנו נשלחנו לשם, אמא, אבא, אחותי ואני.

הגיעו אלינו יהודים מכל האזור. באזור הגטו גרו יהודים רבים. בערב חג שבועות, 1944,

נשלחנו כולנו לאושוויץ. נשלחו שלושה טרנספורטים, אנחנו נסענו בטרנספורט האחרון,

נסענו כיומיים בצפיפות נוראה. בבואנו הפרידו את אבי ואותי לנצח, גם את אמא ואחותי

לא ראיתי עד סוף המלחמה.

לאחר חודש באושוויץ עברתי למחנה עבודה בקופרינג, שם הייתי עד סוף המלחמה ועסקנו

בבנין מבנים מוגנים מהפצצות.

ב- 1945, הנותרים צעדו ברגל בעקבות ההפצצות של האמריקאים. רבים מתו בדרך והגענו

לקרבת מינכן. שם בקושי התקיימנו. בסוף אפריל שוחררתי על ידי קצין אמריקאי יהודי

שדיבר איתי ביידיש. ריססו אותנו בדי.די.טי, קילחו אותנו ונתנו לנו בגדים. דאגו לנו לאוכל

ולאט לאט חזרנו לעצמנו. כעבור כמה שבועות, נסעתי, לפי בקשתי, לכוון ביתי שהיה ריק.

כעבור חודשיים נסעתי לבית דודי, לרומניה, במטרה לעלות לארץ. שם פגשתי את אחותי

שאתה נסענו לבוקרשט. נפרדתי מאחותי והתארגנו לעלות לארץ. נסענו דרך אוסטריה

לאיטליה ומשם לקחה אותנו הבריגדה לספציה ועלינו על האוניות דוב הוז ואליהו גולומב.

לאחר שבועיים של עיכוב, הפלגנו והגענו לחיפה. מחיפה עברנו לרמת השופט כעליית נוער

וכעבור שנה ב- 1947 לקיבוץ יחיעם. שם הייתי במלחמת השחרור בגדוד 21.

ב- 1951 הגעתי לחיפה, אמא ואחותי היו כבר בארץ.

עבדתי אצל קבלנים בהפעלת ציוד כבד. ב- 1952 התחלתי ללמוד הנדסת מכונות

בטכניון. עברתי לעבוד בדשנים וחומרים כימיים עד 1993 ופרשתי.

עברתי לפסגת אחוזה ב – 2014.

יש לי ארבעה ילדים.